

J. D. KIRK

PŘELOŽILA SYLVA FICOVÁ

INSPEKTORKA
HEATHER
FILSONOVÁ

POD SVÍČNEM TMA

THRILLER

CO KDYBY BYL NEJVĚTŠÍ NEPŘÍTEL
VAŠÍ JEDINOU NADĚJÍ?

**POD SVÍCENEM
TMA**

The One That Got Away
Copyright © 2023 by JD Kirk
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sylva Ficová, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5554-7 (pdf)

J. D. KIRK
POD SVÍCNEM

**PŘÍPAD
PRO HEATHER
FILSONOVOU**

TMA

přeložila Sylva Ficová

VENDETA

Mé ženě Fioně, kterou jsem
ve své úplně první knize požádal o ruku.
[Naštěstí řekla „ano“.]

18. PROSINCE 1989

Ucítí dráždivý, štiplavý zápach. Praští ji do nosu. Pálí až v krku. Pronikavý. Chemický. Toxický.

Chce se jí zvracet – ne z toho smradu, ale kvůli špinavému hadru, který má omotaný kolem hlavy a přes koutky úst utažený tak, až jí do tváří vyrývá bolestivé zarudlé šrámy. Stahují se jí plíce. Svírá se jí žaludek, ve kterém se vzedme vlna horkých kyselých šťáv, takže se znovu dusí.

Pálí ji zápěstí. Ruce má za zády, ale ví, že ve snaze se osvobodit si sedřela kůži na dlaních. Ještě cítí, jak jí po prstech stéká krev.

Krev má i nad okem a zasychá jí také ve vlasech a ve zbytcích obočí.

Přes oči měla pásku, ale té se už zbavila. Třela čelem o drsnou podlahu, dokud se ten pevně uvázaný kus látky neuvolnil.

Vlastně si tím rozdrásala i kůži na hlavě.

A proč? K čemu? Ať už je kdekoli, je tu tma. Neskutečná tma. Stejná, jaká byla pod tou páskou.

Možná ještě temnější.

Navíc je zima. Vlezlá zima. A přestože nic nevidí, umí si představit ty rozechvělé obláčky páry, kterou se sípáním vdechuje a zase vydechuje z rozedřeného a zraněného hrdla.

Nejdřív vyjekla. Samozřejmě. Vyjekla, protože z děsivé noční můry se probudila rovnou do tohoto zlého snu. Výkřik tlumil roubík, ale neumlčel ho úplně. Ječela, kopala a zmítala se na podlaze.

V té zimě.

A ve tmě.

Ječela, kopala a zmítala se. Křičela, třásla se a chvěla se. Nikdo ji neslyšel. Nikdo nepřišel.

Jak tam tak roztřesená ležela, vzpomněla si na mámu s tátou. Představila si, jaký budou mít strach. Jak si budou zoufat. Teď už ji budou shánět. I brácha. Budou klepat u sousedů. Budou ji hledat.

Nikdo jí to neřekl. Ani nemusel. Prostě to ví. Instinktivně. Neochvějně. Ví, že se po ní bude pátrat. Přidají se kamarádi, příbuzní, sousedé i cizí lidé.

Dříve nebo později si pro ni přijdou. Přijdou, aby ji odvezli domů.

U země zahlédne proužek světla. Nejdřív je tenounký, pak zesílí a dostane slabý, nanicovatý nádech žluté, která osvítí betonovou podlahu a začne se k ní šinout jako cosi tekutého a živého.

Zesílí zvuk motoru. Přijíždí auto.

V té zimě a tmě si je jistá, že ji rodina bude hledat.

Jenže s blížícím se světlem a sílícím zvukem si uvědomuje ještě něco.

Instinktivně.

Neochvějně.

Uvědomuje si, že už je nikdy neuvidí.

KAPITOLA PRVNÍ

O TŘICET ČTYŘI LET POZDĚJI

Mezi okamžikem, kdy jí lebku prorazila bolest, a erekcí, kterou ucítila na zádech, Heather Filsonové došlo, že udělala chybu. Teď už byla jen otázka, jak velkou.

Uslyšela za sebou chrápání. To jí nevadilo. Chrápání znamená, že může vypadnout bez trapných keců nebo návrhů na ještě jednu rychlovku.

Jenže nejdřív musela najít oblečení. Měla by otevřít oči, jenže na to ještě nebyla připravená. Pak by čelila tomu, kde je, co dělala a – to především – s kým.

Ani se zavřenýma očima z toho neměla dobrý dojem. Ležela na neforemné, staré matraci a na holou kůži se jí lepilo tenké prostěradlo.

Pokoj páchl zatuchlinou jako staré vlhké běžecké boty. Ve vzduchu cítila závan laciného piva, odhozené nedopalky a protivnou nasládlou konopí. Toho levného s vůní pryskyřice. Takže nic moc, napadlo ji.

Odněkud přicházelo světlo a pronikalo tmou za jejími víčky. Asi už je den, pomyslela si.

Blbý. Ve Skotsku byl začátek března, takže slunce vycházelo až v osm hodin. Jenže posledních pár dní zůstávalo zatáženo a hrozilo, že ještě napadne pozdní sníh, nejspíš tedy bude mnohem víc.

Paráda. V půl deváté má být na policejní stanici v Glasgow. To má za to, že si večer vyrazila, když musí druhý den do práce.

Bolest hlavy ani dloubání do zad podle všeho nepomine. Už to nemůže odkládat.

Heather rozlepila oči, zkrivila tvář před dráždivým jasným světlem a rychle je zase zavřela. Na víčka si přitiskla palec a ukazováček a masírovala je, dokud bolest nepolevila. Pak to zkusila znovu.

Teď se už to dalo snést. Znepokojeně zaostřila na pokoj. Nejdřív zahlédla filmový plakát. Byl šejdrem a chvíli trvalo, než jí došlo, o jakou kravinu jde. Podle všeho to byl další z řady filmů *Rychle a zběsile*, což její pocit ze včerejška nijak nezlepšilo.

Na nočním stolku ležel přeplněný popelník a dvě plechovky piva, které tak nějak vysvětlovaly ten smrad. Ke svému znechucení, ale s radostí si všimla použitého kondomu. Připomínal mrtvého mořského tvora – na jednom konci byl nafouklý, na druhém splasklý a scvrklý a celkově z něj vyzařovalo zoufalství.

Aspoň že jeden z nich byl natolik strízlivý, aby ho napadlo použít ochranu.

Puch ležáku v ní vyvolal vzpomínky na uplynulý večer.

Její dům jí připadal moc malý. Stísněný. Někam si vyrazila. Určitě do hospody. Vybavila si, že tam do sebe kopl pár skleniček a vyslechla si pár dvojsmyslných poznámek od štamgastů.

Nedala někomu co proto? Pamatuje si to? Ten drobný umouněný šmejd se šátravýma rukama... stalo se to vůbec? Tepavá bolest v zaťaté pěsti svědčila o tom, že rozhodně ano.

Pak už to měla v mlze. Matně si vzpomněla na jídlo v bufetu a pak na strašný řev a klaustrofobii ze stovek rozpálených těl okolo.

Pak šla do Garáže. Vlastně není divu. Pokud jde o noční život v Kilmarnocku, ten se odehrával buď tam, nebo v hale Gala Bingo, jenže v tom druhém podniku se na ženskou, co se ztříská a ošuká náhodného hráče, dívali s všeobecným opovržením.

Což neznamená, že se to tam neděje.

Ze smradu na nočním stolku se jí zvedal žaludek. Stačilo už to, co na něm leželo. Navíc jí třeštila hlava, měla sucho v ústech a celý pokoj se začínal nesnesitelně houpat.

Uhnula pohledem a zadívala se na další plakát, ten, co byl blíž k oknu.

Fotbalista. Bůhví jaký. Že jde o fotbalistu, poznala podle teplákovky, míče pod jednou paží a debilního účesu, který stál nejspíš víc než její první auto.

To auto ji na druhou stranu vyšlo jenom na padesát liber, což nebylo zrovna moc. V kufru sice rostly houby a nedala se zařadit zpátečka, ale stejně jí to tehdy přišlo jako dobrý obchod.

Sklouzla pohledem po stěně, v očích jí tepalo jakoby na protest a nakonec uviděla něco, co ji znepokojilo.

Skateboard. Nedbale opřený o fušersky smontovaný prádelník z IKEA, na kterém chyběla dvě madla.

Skateboard byl k posteli otočený spodní stranou a Heather se upřeně dívala do kreslených očí jedné z želv Ninja. Té s fialovým šátkem, ať už se jmenuje bůhvíjak. Asi DiCaprio.

Pomalu natáhla krk a rozhlédla se po pokoji. Na zdi visela velká televize, před ní stála herní židle a mezi nimi ležel na stolku Xbox. Kolem se povalovaly prázdné obaly od her a rozházené disky.

U okna zahlédla dalekohled, i když se zataženými závěsy se zdál vlastně k ničemu. O kousek dál visel na stěně triedr, připravený pro případ nouze.

Jak by taková nouze mohla vypadat, Heather netušila. Aspoň by se mohl dívat zblízka.

V rohu přepadávalo oblečení z koše na prádlo ve tvaru žraloka, který otevíral tlamu směrem ke stropu, jako by ušmudlané boxerky a špinavé bílé ponožky zvracel na podlahu.

Bolest v hlavě zesílila. Vlny z žaludku už dosahovaly až skoro do krku.

Proboha.

Proboha, ošukala pubertáka.

Vystrčila ruku zpod přikrývky a šátrala po podlaze, dokud nenašla oblečení. Pak se svezla z postele a přitom si natahovala spodní prádlo.

Nepřerušené drncivé chrápání za jejími zády po odfrknutí ustalo a Heather se s jedním okem upřeným na dveře horečně nasoukala do trička.

Třeba to ještě stihne. Třeba vypadne dřív, než...

„Ahoj.“

Do prdele!

Chytil ji při činu.

Nezbývalo, než se omylu postavit čelem. Zatnula zuby, otočila se a pohlédla na muže na posteli – hlavu si opíral o jednu ruku a hladký trup bez chloupků měl odhalený až k pupku.

„Díkybohu,“ vyhrkla, když si všimla vrásek v koutcích očí i těch vyrytých do čela.

Bylo mu nejmíň čtyřicet. Pokoj sice svědčil o něčem jiném, ale tohle byl dospělý chlap.

Usmál se v mylném domnění, že mu chtěla zalichotit. „Pořád se ti líbí, co vidíš, že jo? Prima. Aspoň včera to tak vypadalo,“ prohlásil a Heather pocítila, jak se jí znechucením začíná bezděčně svíjet tělo. „Ty mimochodem taky nevypadáš špatně. Ani za střízliva.“

„To víš, že jo.“

Zapnula si džíny a nazula tenisky. Ponožky se ani neobtěžovala hledat. Jejich ztráta byla jen malou cenou za to, že vypadne co nejrychleji.

„Takže...“ Ukázala palcem přes rameno ke dveřím. „Asi už půjdu.“

„Nechceš aspoň snídani?“ zeptal se. „Nebo třeba něco... výživnějšího?“

Mrkl na ni, nadzvedl příkrývku a ukázal svou erekci i panděro, které mu částečně přepadávalo na zmačkané prostěradlo.

Heather se do krku nahnula pálivá žluč.

Zavrtěla hlavou. Dost důrazně.

„To ne,“ odpověděla. *Radši bych si vyškrábala oči.* „Ale díky za nabídku.“

„Určitě?“ zeptal se rádoby donchuán. Napjal břišní svaly a škulb ztopořeným penisem. „Domík už je vzhůru a nemůže se dočkat, až si vrzne.“

Tělem Heather projela křeč, až prohnula záda. Tím pohybem se probral mozek a připomněl jí další podrobnosti minulého večera.

Domík. Dominic. Tak se jmenoval. Vzpomněla si, jak ji hrou s tím slovem balil.

„Ahoj, já jsem Dom. Ale když dovolíš, strašně rád budu i nedominantní...“

Zasmála se. Ne té hlášce – ta by nikomu se zdravým rozumem nepřišla k smíchu –, ale jemu. Jeho ustupujícím vlasům, povislým tvářím a zažloutlým zubům. Byl o dobrých sedm až osm let starší než ona a bylo to znát.

Měla dojem, že mu jasně řekla, aby si dal odchod. A přece byla tady, měla výčitky, nesnášela se a paměť měla samou černou díru.

V útrobách se jí svíjel had. Pálila ji kůže.

„Tak moment, sakra,“ vyštěkla. „Tys mi dal něco do pití?“

Vyznělo to spíš jako obvinění než otázka. Dom se posadil, ranní chloubka mu povadla a vytřeštil oči.

„Cože? Ne! Proboha, ne! Jasně že ne! Doprovodil jsem tě domů. Pamatuješ? Potkal jsem tě před klubem. Bylas trochu... namazaná, tak jsem ti nabídl doprovod.“

V husté mlze kocoviny se v ní něco pohnulo. Vlna hněvu, který předtím cítila k němu, změnila směr a obrátila se dovnitř.

„Jenže když jsme došli k tobě domů, nechtěla jsi dovnitř. Ať prý radši jdeme ke mně,“ pokračoval Dom. Rozpačitě se usmál a ukázal ty strašné zuby. „Políbila jsi mě. Pamatuješ? A... ehm, popadlas mě za...“

„Jasně, jasně. Chápu,“ odsekla Heather.

„A pak jsme...“

„Už to chápu!“

Dom vstal z postele. Přistoupil k ní nahý, s otevřenou náručí a nabídl jí objetí, o které neměla zájem.

„Nic takového bych nikdy neudělal,“ dodal. „A už vůbec ne tobě.“

„Jasně. Fajn. To ráda slyším,“ zvedla Heather ruku, aby ho zastavila, a zběžně se rozhlédla po pokoji. „Nemám tady bundu?“

„Bundu? Ne, žádnou jsi neměla,“ odpověděl Dom. „Brala sis ji, když jsi odcházela z domu?“

„Venku mrzne. Jasně že jsem si ji vzala.“

Zatahala se za staré vybledlé tričko. Měla ho z turné Aerosmith, kam ji vzal koncem devadesátek strýc Kenny. Bylo jí tehdy třináct, možná čtrnáct. Její první koncert. Žádný další už se mu ani nepřiblížil.

„Myslíš, že jsem šla ven jen v tomhle?“

Dom pokrčil rameny. Jeho vlastní nahota ho zjevně nevyváděla z míry, i když chlad v místnosti na něj začínal mít viditelný dopad.

„Nenechalas ji třeba v klubu?“

Heather si povzdechla. „Asi jo.“

Položila ruku na kliku dveří. Pak se zarazila. Doufala, že se vytratí, ale když teď byli oba vzhůru, měla pocit, že musí něco říct.

Nabízelo se něco ve smyslu, že už o tom nikdy nebudou mluvit.

Jenže i mlhavé vzpomínky jí připomněly, jak ohleduplně ji vedl domů. Matně viděla, jak se s ní loučí. Nejspíš jí potřásl rukou.

Ve stavu, v jakém určitě byla, mohl snadno zneužít situace, jenže to ani nezkusil. Může si za to sama.

Pomine-li výzdobu pokoje, zasloužil si aspoň pár povrchních zdvořilostí.

„Takže, ehm, díky za...“ Neurčitě gestikulovala a přemýšlela, jak tu větu dokončit. Nic ji nenapadlo, a spokojila se tedy se slovem „tamto“.

„Rádo se stalo,“ smyslně zavrnl. Nebo se o to aspoň pokusil. „Nechceš se ještě vidět? Zajít na večeři?“

Heather bylo tak trapně, až se jí navalilo. „Ne.“

„Jasně. Moc práce. Nevadí. Tak třeba zítra?“ zakřenil se s nadějí v hlase. „Zvu tě na oběd!“

„Poslyš, Dome. Určitě jsi milej chlap, ale tohle fakt nevedu.“

Pořád nahý a teď už značně povadlý Dominic se zamračil.

„Co nevedeš?“

„Večeře. Obědy. Vztahy...“ U posledního slova se zarazila.

Dom se zasmál, jenže to vyznělo jako vynucené, falešné hýknutí, a zakryl si dlaněmi najednou zranitelný rozkrok.

„To ne. Proboha, ne. Myslel jsem... jako kámoši.“

„Žádné vztahy,“ zdůraznila Heather a zadívala se ke dveřím. „Není to tebou, ale mnou. Do velké míry mnou.“

A trochu taky tebou, dodala v duchu.

„Aha. Jasně. Dobře. Takže...“ Zvedl ruce za hlavu a dal tím na odív svou tuctovou nahotu. „Taky nevedu vztahy. Mohlo by jít jenom o sex, jestli máš zájem.“

Koutek úst zvedl do jakéhosi úšklebku, který si nejspíš nacvičoval v zrcadle, a Heather cítila, jak ji opouštějí poslední zbytky soucitu či náklonnosti.

„Nemám zájem,“ odpověděla, otočila se a konečně otevřela dveře.

„Počkej! Určitě si nedáš snídani?“ vyrazil ze sebe. Z naléhavého hlasu poznala, že nechce, aby odešla. „Máma dělá báječné skotské snídaně.“

Heather se obrátil žaludek, až měla pocit, že se proměnil v rozšklebenou jámu. V lebce jí tepala bolest. Kdesi v dálce zaslechla, jak bohové kocoviny propukají v smích.

„Promiň,“ ohlédla se přes rameno. „Říkal jsi *máma*?“

„Dobrý ráno, slečinko! Zrovna vařím kafe!“ zaslechla.

Ta slova se vznášela nad vůní opékané slaniny, zatímco Heather klopýtala chodbou k domovním dveřím.

„Nebojte, pojdte se v klidu najíst. Nemáte se za co stydět,“ řekla asi šedesátiletá žena, která se z kuchyně vyšourala v županu a pantoflích. „Vzala jsem si sluchátka. Ta, co potlačují hluk. Dominic mi je dal k Vánocům. Jak mi došlo, co se děje a co máte za lubem, nasadila jsem si je a neslyšela vůbec nic! Ani píp!“

Heather zápolila s klíčem a žaludeční kyselina už ji zase páčila až v krku.

„Určitě odcházíte?“ zeptala se neúprosně Domova matka s rozzářenými tvářemi. „Opékám slaninu a můžu k ní hodit plátek sekané!“

„Díkybohu,“ zašeptala Heather, když se jí podařilo odemknout. Otevřela dveře hlasitěji dodala: „To je dobrý, děkuju.“

Vyběhla do osvěžujícího chladu pozdního sněhu, který přestal hrozit a konečně začal padat.

KAPITOLA DRUHÁ

Telefon Heather vypověděl službu stejně jako její sebeúcta už někdy během večera, několik minut proto bloudila, než si všimla něčeho známého a byla schopná určit, kde vlastně je.

Stála na východ od řeky, někde u Piyova institutu – budovy, jejíž název v ní většinou vyvolával smích, ale dneska se nad ním sotva ušklíbla.

Už nikdy, pomyslela si, když se s námahou vlekla dál. Stačilo. Už nebude pít. Končí.

Měla strašnou kocovinu. Nejhorší za dlouhou dobu. Nebolela ji jen hlava, nějakým způsobem trpěly všechny části těla – některé bolesti, jiné tepaly, třásly se – a celkově byla strašlivě unavená.

Jako by z ní někdo násilím ždímal všechn alkohol, zvedal ji a mačkal, dokud jí v krvi nezůstane ani kapka.

Zima tomu jen přidávala. Heather se ve studeném větru a rozvířeném sněhu klepala, na pažích měla husí kůži. Omotala si je kolem těla a snažila se zadržet nějaké teplo, ale stejně jí mrzly nohy. Byla v teniskách a bez ponožek.

Napadlo ji, že se cestou domů stává v Garáži. Bylo sotva půl desáté, takže klub otevřený nebude, ale jiné části budovy ano. Třeba našli její bundu.

S myšlenkou na klub se jí vybavil další mlhavý obraz. Stojí venku, křičí na vyhazovače a ptá se ho, jestli vůbec tuší, kdo ona je.

Při té vzpomínce se zachvěla a tentokrát ne zimou. Na zimu vlastně přestala myslet, i když jenom na chvíli.

Takže ne. Bunda může počkat. Rozhodně tam nepůjde ve včerejším ohozu, když si sama připadá jako kus hadru.

Trvalo dalších dvacet minut, než se dověkla domů. To už se na ní pomalu začal usazovat sníh.

Bydlela v naprosto nevýrazné třípokojové řadovce mezi dvěma podobnými v městské části Bonnyton, co by kamenem dohodil od komunitního centra.

Vyrostla tam, v sedmnácti se odstěhovala a po letech se musela vrátit, když už tátovy „žblepty“, jak tomu nejdřív říkal, přestávaly být k smíchu.

Pod oknem obýváku stálo opřené kolo a na jeho sedle už se také kupil sníh. V tuhle denní dobu to mohlo znamenat jen nějakou jobovku, spěchala tedy po chodníku, šmátrala v kapse po klíčích a tiše nadávala.

„Haló? Jsem tu!“ zavolala, když se dostala do domu. Zavřela za sebou dveře a konečně ji obklopilo teplo.

„Tady,“ ozval se z obývacího pokoje mužský hlas. Byl to nepochybně strýc Kenny.

Hodila klíče do misky na kredenci a zkontrolovala svůj odraz v zrcadle.

Kristepane, vypadala zdrchaně. Oči měla zarudlé, jako by nedávno plakala nebo se právě zhulila. Tmavé vlasy měla zplihlé a mastné. Ještě že si je nechala o něco kratší než po ramena. Být delší, měla by teď příšerně rozčuchané vrkoče. Pročísala si je rukou a upravila do jakési patky.

Pak si foukla do dlaně a přičichla k ní, jestli není cítit kouřem nebo alkoholem. Neměla samozřejmě proč. Je přece dospělá, žádná puberťačka, i když pořád přesně ví, která prkna na schodech do pokojů nahoře vržou.

Sakra, vždyť platí nájem! Může být venku, jak dlouho chce. Může si dělat, co chce.

Jenže starých zvyků se člověk těžko zbavuje a z Kennyho jediného slova nedokázala odhadnout jeho náladu. Mohl být i naštvaný, přestože vytočit ho nebylo jen tak.

K její úlevě byl docela v pohodě. Usmál se na ni, usazený v jednom ze dvou starých křesel, jež stála po obou stranách krbu. Bylo sice průměrně velké, jenže pod Kennym vypadalo jako židlička pro děti. Na fotkách se přitom Kenny zdál malý, podsaditý a stejně široký jako vysoký.

Až když ho člověk viděl naživo, došlo mu, jak je ve skutečnosti obrovský. Měřil skoro metr devadesát, jeho trup připomínal sud a ruce i nohy měl jako dubové kmeny.

V zrzavém plnovousu se už objevily bílé skvrny, a když mluvil, obočí mu poskakovalo nahoru a dolů. Na sobě měl šedou košili a pletené tmavě zelené tílko. Klasický ohoz strýčka Kennyho. Kdyby po Heather někdy v životě chtěli, aby ho nakreslila zpaměti, vždycky by vypadal právě takhle.

Tři elektrická topná tělesa v krbu hřála, Kenny před nimi vrtěl prsty u nohou a sušil si navlhle ponožky. Jeden palec mu trčel z díry jako červ, který vylézá ze země, aby zkontroloval, jestli je čistý vzduch.

„Je vidět, že účet za elektriku neplatíš ty,“ pohodila Heather hlavou ke krbu.

Kenny se uchechtl, pak si přiložil prst ke rtům a ukázal očima na pohovku. Pod dekou ležel zády do místnosti Scott – jeho bratr a taky její táta. Ramena se mu zvedala a klesala v pravidelném rytmu.

„Volali mi sousedi, Bob a Sally,“ řekl Kenny. Nešeptal – na to spal Scott až moc tvrdě –, ale zeslabil hlas. „Procházel se venku v pyžamu.“

„Do háje. Promiň.“ Heather vytáhla mobil a zavrtěla s ním. „Vybil se mi telefon. Byla jsem... v práci.“

„Celou noc?“ Kenny nadzvedl obočí a v koutku úst se mu objevil nepatrný náznak úšklebku. Jeho pohled nebyl

Heather příjemný – jako by věděl něco, co ona ne. „Tak snad ti ty přesčasý aspoň zaplatí...“

„Ha. Jasně. Kéž by,“ zamumlala. Pocit viny z toho, že mu lze, ji přinutil odvrátit zrak. „Ještě jednou promiň.“

Kenny omluvu s úsměvem odmítl a mávl rukou, v níž držel šálek kávy.

„Našel jsem toho starýho pitomce tamhle za plotem u kolejí. On tě...“ Napil se, jako by sbíral odvahu. „Hledal tě. Myslel, že jsi... no, však víš. Že se něco stalo.“

Když se Heather podívala ke gauči, nahrnuly se jí slzy do očí. Táta býval stejně velký jako jeho bratr. Rozložitý. Silný. Vzpomněla si, jaké to bylo, když ji vzal do náruče a vysadil na rameno. Vždycky si myslela, že z té výšky vidí celý svět.

Ted už z něj nezbylo skoro nic. Oslabila ho řada nemocí a zůstal jen křehký, scvrklý starý muž.

„Promiň,“ řekla Heather znovu. „Měla jsem tu prostě být, Kenny.“

„Ale choď si, kam chceš. Pěkně jsme si zavzpomínali,“ odpověděl strýc a ukázal na otevřené fotoalbum plné čtvercových fotek a polaroidů. Byli na nich Kenny a Scott ještě jako kluci. Proháněli se na kolech před velkým rodinným domem, šplhali po starých stromech před ním nebo měli vedle sebe kočky a prastarého psa. „Hezky jsme si popovídali o starých dobrých časech,“ pokračoval Kenny. „Přisahám, že některé věci si pamatuje líp než já.“

Heather se usmála. Tehdy ještě samozřejmě nebyla na světě, ale s tátou těmi alby listovala tak často, až měla někdy pocit, jako by ty vzpomínky patřily jí.

„Stejně,“ odvětila. „Tohle bys řešit neměl.“

„Ty taky ne,“ namítl Kenny. „Aspoň ne sama. Což nejsi. Myslím sama. Jsem tu přece já.“

Podíval se z okna. Pořád padal sníh a obloha ho slibovala ještě víc.

„Trochu lituju, že jsem si místo kola nevezl dodávku. V tomhle se domů našlapu.“

„Mohla bych tě odvézt,“ navrhla Heather. Podívala se ke stropu a skoro slyšela, jak ji volá koupelna. „Nejdřív bych ale skočila do sprchy...“

„To ne. Máš dost svých starostí.“

Heather zavrtěla hlavou. „Fakt, nevdává mi to. Přinejmenším ti to dlužím. Tak mě nech...“

Kenny vstal. Znovu se ušklíbl a podal jí list vytržený z poznámkového bloku, který ležel vedle domácího telefonu.

„Volali ti z práce. Čtyřikrát,“ řekl. „Zjevně si nevšimli, že jsi tam byla celou noc s nimi.“

Heather si vzala naškrábaný seznam jmen, časů a čísel a měla pocit, že v ní něco zvadlo. Přinutila se podívat se strýci do očí, ale neviděla v nich žádný odsudek, jenom jiskřičku zlomyslnosti.

„Kenny,“ spustila, ale on zavrtěl hlavou, zakřenil se a přerušil ji.

„Přítel, že?“ dobíral si ji. Mrkl na ni a její pocit viny trochu zeslábl. „Nebo tentokrát přítelkyně? Ztrácím přehled.“

„Ani jedno,“ odpověděla.

„Takže nikdo, s kým by ses mohla usadit?“

„No tak, strejdo. Přece mě znáš,“ namítla Heather.

Kenny se pořád usmíval, ale něco v jeho pohledu ji trochu píchlo u srdce. Směsice smutku a zklamání, jako by pořád choval naději, kterou už sama dávno vzdala.

Nebo ji možná ani neměla.

„Tak se běž osprchovat,“ řekl. „Dáš si čaj a rohlík se slaninou?“

V tu chvíli by mu Heather dala pusy.

„Ty jsi můj zachránce, Kenny,“ vyhrkla. Chtěla ještě něco dodat, ale on už věděl, co řekne.

„Křupavý. Bez másla. Já vím.“ Zvedl oči ke stropu. „A teď už běž. Myslím, že ten mizera s divným hlasem, co ti pořád volal z práce, už začínal být pěkně nabroušenej...“

KAPITOLA TŘETÍ

V Audi A4 Heather trvala cesta z jejího domu na ředitelství obvykle jen půl hodiny, jenže kvůli sněhu se třicet minut po dálnici M77 protáhlo na pětáctyřicet. Když k tomu připočetla sprchu a narychlo zhltnutou snídani, uplynulo něco přes hodinu, než do budovy nakráčela, jako by jí patřila.

A taky že ano. Svým způsobem. Přinejmenším vedla tenhle konkrétní úřad.

Na hodnost vrchní inspektorky oddělení vražd povýšila až oslnivou rychlostí. Dosáhnout tak velkolepého vrcholu před čtyřicítkou bylo něco neslýchaného v celé Británii, a ve Skotsku tím spíš.

Pár obvyklých podezřelých remcalo, že její postup souvisí spíš s diverzitou než s nadáním. Byla žena, a když do týmu nastoupila, s přestávkami chodila s jinou ženou. Právě díky těmto dvěma věcem se prý tak rychle dostala nahoru.

Toto nařčení samozřejmě pořád vyvracela – někdy až neurvale. Ať už byl důvod jakýkoli, svou práci přece dělá dobře. Je v ní dobrá. To jí žádné hnidopišské, mizogynní kecy nemůžou vzít.

Zodpovídala se sice nadřízenému – každý se někomu zodpovídá –, ale tohle místo, tenhle úřad byl její království. Vládla mu ona. To ona vedla vyšetřování a každý den přijímala důležitá rozhodnutí.

To však bylo předtím, než se jeden užvaněný sexuální násilník samolibě chvástal, že všechna jeho obvinění stáhli. Než svou oběť označil za couru a jejím rodičům se vysmál do obličejů.

Než se Heather naštvála a dala tomu šmejdovi hlavičku.

Ještě před kárným řízením, kde ji samozřejmě degradovali.

Přesto mohla dopadnout hůř. Nebýt úsilí vrchního komisaře a přímluvy jejího bývalého vrchního inspektora, mohli ji i vyrazit.

Tehdy se šušovalo, že onoho bývalého vrchního inspektora, Jacka Logana, pošlou zpátky na Skotskou vysočinu, aby zase vedl jejich mordpartu. Ten nápad se jí docela zamlouval. Kdysi byli dobrý tým, a to v práci i mimo ni.

On to ovšem zjevně vnímal jinak a postavil si hlavu. Komisař na severu ho v tom rozhodnutí neochvějně podpořil, a hlavounům tak nezbylo než spokojit se s mnohem méně lákavým plánem B.

Když vešla, uslyšela svého současného šéfa, jak volá přes celou kancelář tím svým kňouravým hlasem s invernesským přízvukem, který skřípe jak nehty o tabuli.

„Ale koho to nevidím?! Její Jasnost konečně uznala za vhodné přijít.“

Heather se sesula na židli naproti vrchnímu inspektorovi Samuelu „Sneckymu“ Grantovi a snažila se nebrat jeho arogantní úšklebek moc vážně. Nechutně samolibý pohled měl ostatně skoro pořád.

Kriminálku ve středním Skotsku vedl už podruhé. Poprvé mu to moc nevyšlo a stálo ho to fyzickou i duševní zdraví. Zhubl asi pětadvacet kilo, stal se z něj náruživý kuřák a rozloučil se s polovinou vlasů.

Využil šance odstěhovat se zpátky na sever a nastoupit na kriminálku v Aberdeenu, kde znovu nabral všechno, co

zhubl, a ještě pár kilo navíc. Vlasy mu však nedorostly a temeno nad tím, co z nich zbylo, připomínalo vrchol hory, na který by člověk lezl jen nerad.

Heather měla za to, že se návratu do Glasgow určitě dost bránil. To bylo jediné pozitivum, které si z jeho jmenování mohla odnést – skutečnost, že tu je, Sneckyho štvála ještě víc než ji.

„Co to děláte?“ zeptal se.

Většinu slov jako by vyslovoval nosem. Působil sice po celé zemi, silný přízvuk mu však zůstal. Odtud zřejmě jeho skotská přezdívka „Snecky“. Nějak souvisela s městem Inverness, i když Heather nevěděla jak.

Podle nějakého internetového slovníku, ve kterém si to kdysi hledala, označovala nepříjemného člověka, což sedělo.

„Co asi?“ opáčila Heather a bouchla pěstmi do plastových područek kancelářské židle. „Sedám si.“

„Tak si nesedejte. Nemáte čas,“ řekl Snecky a ústa našpulil do uzounkého uzlíčku. Přišoupl k ní přes stůl jediný list papíru a štouchl do něj prstem. „Pohřešovaná holka. Jste na řadě.“

Heather se naklonila, přečetla si úhledně napsaný text a odfrkla si. Pokud věděla, Snecky byl jediný dospělý – vlastně jediný člověk –, který nad *i* kreslil místo tečky kroužek. Jeho rukopis tak vypadal trochu rozmarně, což se ke zprávě o zmizení dospívající dívky příliš nehodilo.

„Stojí tu, že je jí patnáct a zmizela teprve včera,“ řekla Heather a přišoupla mu hlášení zpátky. „To je případ pro kriminálku.“

Snecky ťukl ukazováčkem na jeden odstavec a zase jí papír vrátil.

„Ne. Přidělili to nám. Podle vrchního komisaře by bylo vhodnější, kdybychom se tím zabývali my. A je to v Kilmarnocku, takže kdybyste se obtěžovala zavolat, mohla jste si ušetřit cestu.“

Heather si povzdechla a znovu si zprávu přečetla. Teenageři se ztráceli pořád, zvláště ve městech jako Kilmarnock. Obvykle to řešili uniformovaní policisté, a než se do toho vložila kriminálka, pokud ji vůbec přizvali, omladina už se většinou vrátila domů.

Jejich oddělení se tím zbývalo, jen když došlo na nejhorší.

„To nám poslal Gozer?“ zeptala se Heather, těkala očima po stránce a pak se zamračila ještě víc. „To nedává smysl. Proč by to dával nám, a ne...?“

Jakmile se podívala dolů, odmlčela se.

To jméno.

Jméno rodinného příslušníka pohřešované dívky.

Jméno, které nechtěla už nikdy vidět ani o něm slyšet.

Samozřejmě to bylo jen zbožné přání.

Zapojení kriminálky dávalo najednou naprostý smysl, i když si přála opak.

„Ááá,“ zasténala a pustila papír z rukou. „Do prdele!“

Když se Heather rozvířeným sněhem vracela po silnici na jih do Kilmarnocku, bylo už po obědě. Kručelo jí v žaludku a dvě spěšná kousnutí do rohlíku se slaninou jí sice dodala energii, ani zdaleka ji však neuspokojila.

Kocovina se jí nechtěla pustit a každé plesknutí stěračů do skla znělo jako rána bičem.

Dům patřil k bloku hned vedle MacFarlane Drive. Stál pár minut chůze od Kilmarnocké akademie a sousedil s velkým hřbitovem na východní straně města. Heather měla dojem, že není moc daleko od místa, kde se ráno probudila, i když se usilovně snažila na to nemyslet.

Na ulici už parkovala dvě policejní auta a mezi nimi sportovní zelený jaguar, který okupoval prostor nejbliž bráně.

Oba hlídkové vozy měly puštěné motory. V každém seděli dva uniformovaní strážníci, kteří si hráli ruce o ventilátory klimatizace. Tři muži seděli i v jaguaru – velcí chlapi, vpředu dva a vzadu jeden, který měl skloněnou hlavu, aby se tam vešel.

Byl mladší než ostatní, a jak se skláněl, Heather si všimla řady vytetovaných čínských symbolů na jeho krku.

Všichni tři ji se zájmem sledovali. Pozdravila je zvednutým prostředníčkem, ale nedočkala se žádné reakce.

Jak se vlekla sněhem k domu, jeden ze strážníků v zamlženém policejním autě ji poznal a stáhl okénko, aby ji pozdravil.

„Paní vrchní inspektorko,“ řekl. Pak zbledl a rychle se opravil. „Omlouvám se, paní inspektorko... Já jen... jsem zapomněl, že...“

„Je doma?“ zeptala se Heather a kývla směrem k domu.

Byla to typicky nudná krabice ze šedesátých nebo sedmdesátých let. Nedostatek fantazie vynahradily rovné linie a nevýrazné barvy a bylo jasné, že o jeho vzhledu bez sebe-menší známky stylu rozhodla spíš jeho funkce. Byl to ten typ stavby, u které architekti jen lomili rukama.

Čas a počasí západního Skotska si vybraly svou daň na všech budovách v bloku. Na šedé omítce se objevily dlouhé, hluboké praskliny a bíle natřené dřevo už zažilo lepší časy.

Plastová okna domu, k němuž Heather mířila, však vypadala nově, zvláště ve srovnání se sousedními. Střecha na tom byla podle všeho lépe než ostatní části, i když kvůli stále přibývajícimu sněhu si Heather nemohla být jistá.

Rozhodně za ni někdo utratil dost peněz.

Stačil jeden pohled na jaguar a tři gaunery, kteří v něm seděli, a bylo jasné, kdo.

„No... ano, je doma,“ řekl uniformovaný policista. On i jeho parták se podívali na chodník vedoucí k domovním

dveřím. Zachvěli se a Heather pojala podezření, že to asi nebylo kvůli zimě.

„Řekl vám, abyste vypadli?“

Druhý strážník přikývl. „S nikým v uniformě prý mluvit nebude.“

Heather si přejela jazykem po zadní straně zubů a dál pozorovala dům. „Teď vážně. Co vám vlastně řekl?“

První strážník se rozpačitě usmál. „Vysmahněte, vy kokoti. Sežeňte mi někoho dospělýho, sakra.“ Pak se podíval na partáka. „Že jo?“

„Jo, něco takového,“ potvrdil druhý policista.

Heather přikývla. To už se muži, kterého znala, podobalo daleko víc.

„Dobře. Počkejte tady,“ přikázala jim a povzdechla si. Pak se narovnala a zapnula si starou hnědou koženou bundu, kterou našla doma ve skříni. Před zimou moc nechránila, a když se Heather otočila k domu, měla co dělat, aby přestala drkotat zuby.

„Jestli uslyšíte křik nebo výstřely, možná vystrčte hlavu ze dveří auta, jo?“

„Rozkaz,“ vyhrkl jeden ze strážníků.

„Hodně štěstí,“ dodal ten druhý.

Heather otevřela bránu a zrezivělé panty dlouze a tklivě zasténaly.

„Dík,“ řekla a pod nohama jí zakřupal čerstvý sníh. „Jeden z nás ho bude potřebovat.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Shuggie Cowan byl přesně tam, kde ho Heather očekávala. V centru dění. Všechno se jako obvykle točilo kolem něj.

U dveří do domu čekala vysoká žena. Bylo jí něco přes čtyřicet a neustále sebou škubala a cukala jako vrabec. Představila se jako Linda, matka pohřešované dívky, načež zavedla Heather do obývacího pokoje zahaleného mlhou z cigaretového kouře.

Shuggie seděl uprostřed pohovky, nohy měl natažené před sebou a dával na odiv ty příšerné hnědé kožené kovojské boty, které už pro něj byly charakteristické. Polštářky na pohovce byly pod jeho vahou zmačkané, jako by na ně spadl z výšky.

Heather se podívala nahoru a napůl očekávala, že uvidí velkou díru, kterou propadl, jenže tam byl jen zažloutlý strop a skleněný lustr pokrytý pavučinami.

„Aha,“ zavrčel, když vešla do pokoje. „To jste vy.“

„Zvláštní. Přesně to jsem chtěla říct já,“ odpověděla Heather.

Shuggie nikdy nevypadal dobře a věk na tom nic nezměnil. Byl zavalitý a působil nemotorně. To, co mu zbylo z vlasů, si barvil na nepřírozený odstín černé a česal z čela dozadu, jako by se chystal vyhrát konkurz na nízkorozpočtovou divadelní adaptaci *Mafiánů*.

Kůži měl povislou a posetou jizvičkami po uhrech. Mnohem zajímavější však byla jizva ve tvaru hákového kříže, kterou mu během jednoho z jeho překvapivě málo častých pobytů ve vězení někdo vyryl na čelo.

Snažil se ji sice maskovat, ale pořád byla vidět dost na to, aby ihned upoutala pozornost.

Říkalo se, že na viníky a ty, co ho přitom drželi na zemi, si někdo počkal v den, kdy je pustili z vězení, a pár výrazných jizev si pak odnesli i oni.

Nenašlo se však dost těch, kteří by to potvrdili.

Do velké míry Shuggie vypadal přesně tak, jak Heather očekávala, ale pár věcí ji překvapilo.

Tou první byla kniha. Neměla ho za velkého čtenáře. I když v té, kterou držel v ruce, bylo popravdě málo slov a spousta obrázků.

Druhým překvapením byla hnědovlasá holčička schoulená vedle něj, s hlavou položenou na jeho paži a vytřeštěnými očima upřenými na knížku. Podle všeho jí byly tak čtyři, možná pět let, netrpělivě podupávala bosýma nohama a čekala na pokračování pohádky.

Heather se odvrátila. Zadívala se na Lindu, která se pod vlivem té náhlé pozornosti zavrtěla a pak sebou trhla, jako by si na něco vzpomněla.

„Čaj... dáte si čaj?“ vyhrkla. „Mohla bych... můžu vám ho uvařit.“

Heather zavrtěla hlavou. „To vůbec není třeba, díky.“

„Mně to nevadí,“ pokračovala Linda, z krabičky na příborníku roztřesenými rukama vytáhla další cigaretu a rozhlížela se po zapalovači. „Sama bych si ho dala.“

Heather si všimla, že má zarudlé oči a bledou pleť. Na muže na pohovce se ani nepodívala a místo toho jen přikývla.

„Tak jo. Když si ho dáte taky,“ odpověděla. „Vlastně, co kdybich vám šla pomoci?“

„Nikdo mě nebral vážně. Nevěděla jsem, co jiného dělat.“

Linda Harrisonová vyfoukla zbytek kouře z plic, zamáčkla cigaretu do odhozenéholobalového tácu od třešňového koláče a hned si zapálila další.

„Nechápu to,“ řekla Heather. Ohlédla se přes rameno ke kuchyňským dveřím, došla k nim a zavřela je. Byly samy, ale jejich hovor přehlušoval hukot konvice. „Co máte se Shuggiem společného?“

Linda se usmála, ale působila nervózně a nepřesvědčivě. „Věřte tomu, nebo ne, ale je to můj otec.“

Heather tomu nechtěla uvěřit. Zavrtěla hlavou a svráстила čelo. „Otec? Jak... odkdy?“ Když jí došlo, jak hloupě ta otázka zní, pokusila se ji objasnit. „Myslela jsem, že nemá děti.“

„To on si myslel taky,“ odpověděla Linda. Potáhla z cigarety, jako by si uklidňovala nervy. „Můj partner mi dal před pár lety k Vánocům sadu na testování DNA. Shuggie... shoda s ním mi vyšla před několika měsíci. Padesátiprocentní.“ Vyfoukla dlouhý, nepřerušovaný oblak kouře a pokrčila rameny. „Ukázalo se, že můj táta vlastně není můj táta.“ Stočila pohled k obývacímu pokoji a Heather si nemohla nevšimnout, že je trochu vyčítavý. „Můj skutečný otec je Shuggie.“

„Upřímnou soustrast,“ řekla Heather.

Linda potáhla a špička cigarety se rozpálila do červena.

„Volala jsem. Policii. A řekla jsem jim o Paule,“ pokračovala. „Volala jsem pětkrát nebo šestkrát. Řekla jsem, že se po škole nevrátila domů, ale nikdo mě neposlouchal. Pořád opakovali, že někoho pošlou. Že šla nejspíš ke kamarádce.“

„Asi to nechcete slyšet, ale statisticky to možné je,“ podotkla Heather.

„*Statisticky?* Se statistikou na mě nechodte.“ Linda našťvaně zavrtěla hlavou. „Ke kamarádce nešla. Vím to, protože

jsem všem jejím kamarádkám volala. Nikdo ji neviděl.“ Prohrábla si vlasy. „To jsem policajtům taky říkala. Opakovala jsem to pořád dokola, jenže oni neposlouchali. Takže... nevěděla jsem, co dělat. Komu ještě zavolat. Víím, co je zač, našla jsem si to. Víím, co udělal.“

Heather si to nemyslela. Nemohla to vědět. Ne všechno.

„Jenže moje dcera je nezvěstná,“ dodala Linda, než se jí zlomil hlas.

Konvice za ní se dostala do varu a cvakla.

Když Linda znovu promluvila, zněla v tom náhlém tichu ještě zoufaleji.

„Moje holčička je nezvěstná a já jsem nevěděla, co dělat.“ Otočila se a ze skříňky nad konvicí vytáhla tři hrnky. „On do toho policii tahat nechtěl. Prý bude lepší, když to zvládne sám. Jenže já jsem na tom trvala a Michael taky, takže nakonec souhlasil. Řekl, ať to oznámím jeho jménem. Pak si toho prý všimnete.“

Nemýlil se. Už jen samotná zmínka o Shuggiem Cowanovi byla obvykle dostatečným důvodem k zahájení rozsáhlého vyšetřování.

„Michael?“ zeptala se Heather.

„Můj partner. Tedy manžel. Táta Ibby. Otčím Pauly,“ vyjmenovala Linda všechny možné vztahy. Do každého z hrnků vhodila čajový sáček. „Teď ji hledá. Prostě jezdí dodávkou po okolí a hledá ji.“

„Jak dlouho jste spolu?“

Ta otázka měla několik významů, a přestože se Heather snažila, aby vyzněla jako projev nevinné zvědavosti, Linda ji okamžitě prohlédla.

„On je dobrej táta. Hned od prvního dne se k ní chová jako k vlastní.“

„To ráda slyším,“ usmála se vlídně Heather. „Ale jak dlouho? Zhruba.“

Linda zaskřípala zuby a povzdechla si. „Šest let. Už to bude sedm. Ale Michael neviděl Paulu od včerejšího rána, kdy odešla do školy. Nikdo z nás ji neviděl, jasný?“

„Předpokládám, že jste se jí snažila dovolat,“ řekla Heather. Výraz ve tváři druhé ženy ji přiměl sprásknout ruce. „Já vím, já vím. Hloupá otázka, ale musím se zeptat, promiňte. Nevíte, jestli má zapnuté sledování telefonu nebo něco podobného? Dá se nějak vyhledat?“

„O tom nic nevím,“ odpověděla Linda a na okamžik se zatvářila provinile. „Ale měla bych. Měla bych, jenže... nejsem tak technicky zdatná a ona nikdy...“ Polkla a bránila se slzám. „Ale volala jsem jí. Volala jsem jí znovu a znovu, ale vždycky se ozvala jenom hlasová schránka.“

Znovu se jí zlomil hlas, oběma rukama se chytila okraje pracovní desky a paže u těla jako by najednou nesly celou její váhu. Zahrada venku byla hustě zasněžená a pod mrazivě bílou pokrývkou prosvítala jasně růžová skluzavka.

„Nemá na sobě ani pořádnou bundu...“

„Jak říkám, určitě je někde v bezpečí, Lindo. Ale dobře, že jste zavolala. Mrzí mě, že jsme vás nechali čekat.“ Sledovala, jak Linda nalévá vodu do hrnků a čajové sáčky se začínají tisknout k jejich stěně. „Skvělý. Nechám si ho tam,“ řekla potom a vzala si hrnek. „Mám ho ráda silný.“

Foukala do čaje, aby vychladl.

Linda mezitím vytáhla oba zbývající sáčky, každou rukou jeden.

„Paula má pokoj nahoře?“ zeptala se ještě Heather.

„Ano,“ přisvědčila Linda a přenesla váhu z jedné nohy na druhou. „Ale... teď s vámi asi bude chtít mluvit Shuggie.“

„Jasně.“ Heather si pořádně usrkla. „Ale musí počkat, až na něj přijde řada.“

Místnost byla dost velká, ale zhruba uprostřed ji dlouhé závěsy dělily na dvě části a jediné okno protínaly přesně v polovině.

Na jedné straně závěsu byl pokoj vymalovaný světle růžovou a pastelově zelenou. Vypadal by docela vkusně, nebýt šedesáticentimetrových postaviček prasátka Peppy, amatérsky vyvedených na všech třech stěnách.

Byla tam Peppa do nepohody v gumovém pršiplášti a v holínkách, princezna Peppa s korunkou i typická Peppa v zabláceném oblečení na zahradu, která držela ceduli se třpytivě růžovým nápisem *TADY BYDLÍ IBBY*.

Na opačný konec stěny někdo namaloval Tatínka Prasátka, ovšem zjevně ve spěchu – vypadal, jako by měl nedávno těžkou mrtvici.

Pokoj na druhé straně závěsu byl vymalovaný stejně, chyběla jen ta otravná prasečí rodinka. Zeď nad postelí zdobilo několik plakátů různých členů BTS. Heather nevěděla, jestli má mít radost, že poznala K-popovou hudební skupinu, nebo se za to stydět.

Rozhodla se, že nejlepší bude, když nad tím přestane přemýšlet.

V Paulině polovině pokoje byl větší nepořádek než u její mladší sestry, i když Heather napadlo, že úklid nejspíš obstarává Linda. Na koberci vedle talíře s jedním kouskem studené pizzy a dobře okousanými okraji leželo několik pohozených párů tenisek, trička a hromádka špinavých ponožek.

Heather s tou holčínou okamžitě pocítila spřízněnost. Taký byla bordelářka.

Slyšela, jak dole Linda mluví se Shuggiem. Nelíbilo se mu, že musí čekat, jenže to se chlapům jako on nelíbí nikdy. Obklopují se lidmi, kteří dělají, co se jim řekne. Využívají zastrašování, aby dosáhli svého.

Heather se znovu napila čaje. Jestli si Shuggie Cowan myslí, že tohle na ni bude fungovat, tak hodně štěstí.

Kromě toho ji už jednou zničil. Nebyla si jistá, jestli s ním ještě má o co přijít.

Nakoukla do zásuvek a pod postel. Nehledala nic konkrétního, jen se dívala, jestli na něco nenarazí.

V policích byla spousta knih a na kraji stolu přepadávala hromádka sešitů. Heather je prolistovala, ale všechny obsahovaly jen školní úkoly nebo aspoň pokusy o ně.

Na okrajích si přečetla poznámky psané červeným perem. Mnoho poznámek.

Musíš se víc snažit.

Zastav se u mě po vyučování.

Podívala ses vůbec na ten domácí úkol?

A podobně.

Paula tedy není přirozeně nadaná a podle všeho má trochu problém s autoritami.

Heather byla každou minutou čím dál víc sympatická.

Bylo by fajn najít deník, jenže dnešní teenageři se s ním podle jejích zkušeností neobtěžují. Nemá to smysl. Většinu času tráví online, na očích celému světu. Sdílí i spoustu tajných myšlenek, ale v semknutějších, menších skupinách, ve kterých si posílají zprávy, jež se hned po zobrazení smažou jak nahrávky ve filmu *Mission: Impossible*.

Spíš než o přísně tajných misích však obvykle bývají o tom, kdo se s kým címal, jestli někdo může sehnat chlast na víkend a kdo z vyšších ročníků stojí za hřích.

Heather si řekla, že se Lindy zeptá na sociální síť její dcery. A protože kocovina ještě úplně nepominula, radši si to zapsala.

Postel byla ustlaná, i když míň upravená už být nemohla: příkrývka narychlo přehozená přes prostěradlo a polštáře nasoukané do...